

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **PhDr. O. S.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného JUDr. Š. M., advokátom v B., proti odporcovi S., so sídlom v B., **o určenie, že funkčné obdobie výkonu funkcie výkonného riaditeľa S. trvá**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8 C 52/2004, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. marca 2009 sp. zn. 9 Co 430/2007 takto

r o z h o d o l:

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a**.

Odporcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I rozsudkom z 30. mája 2006, č.k. 8 C 52/2004-260 spolu s opravným uznesením zo dňa 7. júla 2007 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia, že jeho funkčné obdobie výkonu výkonného riaditeľa S. naďalej trvá. Zároveň prvostupňový súd zaviazal navrhovateľa k povinnosti zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 12.685, 40 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zamietnutie žaloby odôvodnil ustanoveniami zákona č. 308/1993 Z.z. o zriadení Slovenského národného strediska pre ľudské práva v znení neskorších zmien, keď uviedol, že odporca namietal, že v čase voľby nového výkonného riaditeľa nebol navrhovateľ výkonným riaditeľom z dôvodu neplatnosti uznesenia č. 6 o vymenovaní navrhovateľa za výkonného riaditeľa na rokovaní Správnej rady dňa 22. apríla 2002 s poukazom na rozpor s ustanovením čl. 1 ods. 5

Rokovacieho poriadku Správnej rady, podľa ktorého na vymenovanie výkonného riaditeľa je potrebná účasť všetkých členov Správnej rady a nie iba deviatich, inak je vymenovanie neplatné. Prvostupňový súd po vyhodnotení tejto námietky mal za to, že v čase voľby nového výkonného riaditeľa dňa 21. novembra 2003 navrhovateľ nebol platne vymenovaným výkonným riaditeľom, pretože uznesenie č. 6 o jeho vymenovaní do funkcie výkonného riaditeľa prijaté na rokovaní Správnej rady dňa 22. apríla 2002 je neplatné. Súd prvého stupňa sa vyporiadal aj s námietkami navrhovateľa, ktoré sa týkali vymenovania nového výkonného riaditeľa, pričom dospel k tomu, že oprávnenými osobami na podanie návrhu na vymenovanie sú členovia Správnej rady, nie osoby, ktoré ich za člena Správnej rady vymenovali, ako aj k názoru že porušenie 30 dňovej lehoty na vymenovanie nového výkonného riaditeľa po odvolaní predchádzajúceho nespôsobuje neplatnosť voľby po uvedenej lehote. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti potom prvostupňový súd ustálil, že predmetný návrh je nedôvodný a v celom rozsahu ho zamietol.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie navrhovateľa rozsudkom z 19. marca 2009 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny; súčasne úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v napadnutom rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. na odvolacom pojednávaní, na ktorom bol vypočutý aj navrhovateľ, pričom bol vypočutý aj na otázku naliehavého právneho záujmu. Odvolací súd mal zato, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu navrhovateľ nepreukázal naliehavý právny záujem na určení, že jeho funkčné obdobie výkonu funkcie výkonného riaditeľa S. naďalej trvá. Vyhovením návrhu by sa spor žiadnym spôsobom nevyriešil, keďže žiadnym spôsobom nebola spochybňovaná voľba nového výkonného riaditeľa a nie je žiadny dôvod túto voľbu spochybňovať. Nedostatok naliehavého právneho záujmu bránil súdu vo veci ďalej konať a meritórne sa ňou zaoberať, uzavrel odvolací súd.

Proti tomuto rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal dovolanie navrhovateľ a žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie krajskému súdu. Odôvodnil ho nesprávnym právnym posúdením veci, ktoré videl v posúdení naliehavého právneho záujmu v predmetnej veci. Dovolateľ uviedol, že v čase podania žaloby jeho návrh kritérium naliehavého právneho záujmu spĺňal, čo nespochybnil ani prvostupňový súd a nie jeho vinou došlo počas piatich rokov od podania žaloby k pominutiu naliehavého právneho záujmu. K takejto strate naliehavého právneho záujmu došlo podľa navrhovateľa priet'ahmi v súdnom konaní. Dovolateľ ďalej uvádza, že predmetné konanie je prejudiciálnou otázkou

v spore, ktorý je vedený na Okresnom súde Bratislava I, sp. zn. 8 C 53/2004, medzi navrhovateľom a odporcom o neplatné okamžitého skončenie pracovného pomeru, v ktorom je konanie prerušené. Považuje preto za neprijateľné, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý rozhodol vo veci samej bez toho, aby zväžil, či súd prvého stupňa objektívne posúdil žalovanú skutočnosť.

Odporca sa k dovolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Navrhovateľ dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval, teda ani nemohol vysloviť svoj právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchyľil (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku, vo výroku ktorého odvolací súd prípustnosť dovolania nevyslovil (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 O.s.p. procesne prípustné.

Vzhľadom k zákonnej povinnosti (§ 242 ods. 1 O.s.p.) prihliadnuť na existenciu procesných väd konania, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd

prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Uvedené vady konania neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. V danom prípade nejde ani o tzv. prekvapujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by zakladalo vadu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. Odvolací súd v danom prípade postupoval správne a v súlade so zákonom. Pre svoje rozhodnutie si zadovážil podklady, a to na odvolacom pojednávaní, na ktorom bol vypočutý navrhovateľ aj k otázke nalievavého právneho záujmu. Dovolanie preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

Dovolanie je odôvodnené výhradne nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Vzhľadom k uvedenému dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie je v prejednávanej veci procesne neprípustné, preto ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou

dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2009

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Hrčková Marta